

maškarní král a tázán, co představuje, odvětil, že Masaryka. Správným je náhled soudu, že sesměšnění presidenta republiky spočívá v onom naprosto nepřístojném porovnání, při němž rozdíl mezi hlavou státu a maškarním králem působí směšně v neprospěch hlavy státu. Nepopíratelným dokladem o způsobilosti závadného jednání, uvéstí presidenta republiky ve veřejný posměch, je skutečně nastalý účinek jednání toho; bylať jedna část hostů zaražena, spatřivši v něm urážku presidenta republiky, v jiné části pak vyvolalo smích a veselost, důkaz to, že sesměšnění se podařilo. Již oním zevnějškem a onou odpovědí zlehčil obžalovaný hlavu státu a nebylo k naplnění skutkové podstaty zapotřebí, by nad to snad ještě činil poznámky nebo posuňky komicky a směšně působící. To by nemělo již významu pro kvalifikaci činu, nýbrž ukazovalo by jen na větší míru trestnosti. Vůči tomu, co uvedeno, jest námitka stížnosti, že šlo o pouhou neslušnost, bezpodstatna, naopak jednání obžalovaného překročilo již meze přípustné. Uplatňuje-li stížnost, že pořadatelé plesu měli podle učiněných dispozic představovati charakteristické hlavy a že obžalovaný byl vyhlédnut, by představoval krále Leara, nemůže to na věci ničeho měniti; měl prostě říci, co skutečně představuje, zvláště když byl výslovně tázán, představuje-li krále, nebo císaře, a nebylo pražádného důvodu, by se neuctivě oťel o osobu presidenta republiky.

Čís. 2305.

Pro určení výše škody (§ 85 a) tr. zák.) jest v prvé řadě rozhodna absolutní škoda z poškození, která jen, je-li věc určena a způsobilá pro zvláštní, kromobyčejné účely, může okolností tou doznati dalšího zvýšení.

Neznalost skutečné ceny věci nesprošťuje pachatele tam, kde na této ceně spočívá zločinná kvalifikace zodpovědnosti za zločin.

(Rozh. ze dne 3. března 1926, Zm I 692/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 8. srpna 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle §u 85 písm. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňujíc (číselně) zmatky §u 281 čís. 9 a) a 10 tr. ř., napadá jen odsouzení obžalovaných pro zločin podle §u 85 a) tr. zák. Jest však, pokud možno uznati ji po zákonu provedenou, bezdůvodna. Pokud zmateční stížnost pokouší se popírati úmyslnost, vědomou protiprávnost poškození obrazu, bez níž nelze mluvit o zločinu podle §u 85 a) tr. zák., stačí poukázati ji na výslovné, v rozsudku případně odůvodněné zjištění, že obžalovaní poškodili obraz zúmyslně a zlomyslně. Brojí-li stížnost proti rozsudkem zjištěné výši škody a tím proti zločinné kvalifikaci zlomyslného poškození cizího majetku, ježto při věci, určené

podle své povahy ke zvláštním účelům, jest pro výpočet výše škody rozhodno, do jaké míry stala se věc poškozením nepoužitelnou pro tyto zvláštní účely (rozh. sb. n. s. 39), přehlíží, že v první řadě rozhodna jest pro určení výše škody absolutní škoda poškozením způsobená, která jen, je-li věc určena a způsobila pro zvláštní kromobyčejné účely, může okolností tou doznati dalšího z v ý š e n í. Pro zvláštní určování ceny výsledkem znalce, ostatně při hlavním přelíčení nenavrženém, nebylo podle Šu 99 tr. ř. podkladu. Proto také stačí, pokud zmateční stížnost snaží se popírati objektivní výši škody 200 Kč převyšující, poukázati ji na dotyčné o výpověď svědka Františka L-e opřené zjištění rozsudku. Pokud však zmateční stížnost, dovolávajíc se omylu, popírá subjektivní vědomí obžalovaných, že by škoda mohla 200 Kč převyšovati, přehlíží, že takový omyl v rozsudku není zjištěn a že nalézací soud neměl příčiny otázkou omylu se zabývati, poněvadž obžalovaní sami se omylem nehájili. Poukazovali sice oba obžalovaní při hlavním přelíčení na to, že jim cena obrazu nebyla známa. Avšak zmateční stížnost nevytýká pomnutí této okolnosti v důvodech rozsudku jako formální zmatek (neúplnost Šu 281 čís. 5 tr. ř.) a nelze k formální vadě (§ 290 tr. ř.) z úřední moci hleděti, i kdyby byla dána. Ostatně pouhá neznalost skutečné ceny věci nesprošťuje pachatele tam, kde na této ceně spočívá zločinná kvalifikace odpovědnosti pro zločin (rozh. sb. n. s. č. 97).

Čís. 2306.

Náhradou za držení trestance v železech na nohou (§ 3 zák. ze dne 19. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák.) jest zostříti i těžký žalář doživotní (§ 50 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 4. března 1926, Zm II 6/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku porotního soudu v Brně ze dne 17. listopadu 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem loupeže podle §§ 190, 192, 194 tr. zák. a Otto Ž. též podle Šu 195 tr. zák. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Odvolání obžalovaného Otty Ž-a uplatňuje, že byl mu trest doživotního těžkého žaláře v rozporu s ustanovením Šu 50 tr. zák. zostřen jedním postem čtvrtletně a uzavřením o samotě v temnici v den 19. srpna každého roku. Tyto vývody poukazují k námitce, že soud vykročil z mezi trestní sazby, tudíž ku zmatečnému důvodu čís. 12 Šu 344 tr. ř., avšak neprávem. Zřejmě nejde o zostření trestu ve smyslu Šu 19 tr. zák., nýbrž o náhradu za podržení trestance se železy na nohou, jež bylo podle první věty Šu 16 tr. zák. spojeno s výkonem těžkého žaláře. Taková ná-